

Det perfekte er uinteressant

51-årige Alex Nyborg Madsen er en af de kunstnere, der har givet tilsagn om at optræde på jubilæumsårets regionale koncerter til september. Sammen med Led Zeppelin Jam vil han i København være med til at sætte fokus på høresagen og sende kraftfulde vibrationer på himmelflugt i storbyen. Her møder du ham i en personlig snak om musik, hørelse, kriser og forandringer.

Af Lotte Rømer

På vej til Nordsjælland, en grå og regnfuld mandag i januar, prøver jeg at grave i hukommelsen. Musikstudiet – heavybandet Witch Cross – den hjertelige, kraftige forsanger, der overraskede med sin lyse, magtfulde stemme. Og producerens ord til mig som korsanger: ”Du skal bare trykke den af!”

Det er langt over 25 år siden. Min hjerne formår ikke at grave detaljer frem, men jeg kan stadig genkalde mig Alex Nyborg Madsens charmerende og varme udstråling, hans nærvær, gnisten i de intense øjne.

I villaen i Frederiksværk bliver jeg lukket ind af datteren, som følger mig ned af trappen til kælderen. Her bliver jeg mødt af Alex med et stort knus - og samme varme, intense nærvær som dengang. Vi prøver at komme i tanker om, hvornår vi sidst mødtes, roder rundt i det og bliver enige om, at vi i hvert fald tydeligt husker første gang.

Alex' hule er fyldt fra gulv til loft med cd'er. Skrivebordet er beboet med skærme, en mikserpult, ledninger, flere cd'er og diverse fotogrej - og det er fra dette beskedne kælderrum, at Alex hver dag sender P4-programmet ”Madsen”, hvis lytterskare vokser stødt:

- Jeg har faktisk mange trofaste lyttere, og der kommer flere og flere til. Jeg er nok en af de få, der spiller meget ny og ukendt musik – og det er langtfra kun den larmende afdeling. Jeg synes, der bliver skrevet rigtig meget fed musik i dag, men det er svært for de fleste at gøre sig gældende. Selvom jeg spiller et nummer 4-5 gange, er det måske kun 2% af alt det nye, der formår at nå længere ud, fortæller Alex.

Vi går ovenpå og sætter os i husets store samtalekøkken, som han kalder det. Alex byder på café latte, og en stor espressomaskine bliver sat i gang. Kaffen er imidlertid sluppet op, så datteren og veninden bliver sendt i byen. Vi snakker lidt om huset og indretningen af kælderen, hvor der i sin tid blev gravet ned for at få fuld loftshøjde - og plads til radiostudiet.

Hvordan startede din karriere som radiovært?

- Jeg har altid interesseret mig for musikjournalistik. I starten af '80-erne blev jeg spurgt om at være gæste-DJ, og det gav mig lyst til at fortsætte. Jeg sendte et par programforslag, men fik ikke rigtig noget tilbage. Så fik jeg pludselig tilbudt at lave et radiointerview med Ronnie James Dio - og jeg tror aldrig, nogen har mødt så velforberedt en journalist! Det endte med, at jeg efterfølgende fik mulighed for at lave et heavy-program – og ja, så har jeg lavet radio lige siden.

Mobilen ringer. Datteren kan ikke finde den rigtige kaffe og får yderligere instrukser. Vi snakker lidt om de yngre generationers lyst til at høre vores generations store navne – og om Led Zeppelin Jam. Vi skal tilbage til 1988-89, til Musikcaféens mandags-jam, hvor der var mulighed for at jamme på kryds og tværs af genrer og bands:

- Guitaristen Ivan Horn havde flere gange snakket om at lave sit eget band og bedt mig være med. Han ringede så en dag, havde booket en mandags-jam og foreslog Led Zeppelins musik - og så stod vi der pludselig, Ivan, Tvede, Peter Andersen, Michael Friis og mig. Måske var det bare timingen, der var rigtig - i hvert fald blev det en succes, så vi fik flere mandagsaftener og begyndte derefter at ta' rundt i landet. I dag er det meget forskelligt, hvor meget vi er ude. Vi spiller vel mellem 10 og 30 koncerter årligt. Det har vi gjort i over 20 år - med et par års pause for nogle år siden.

Hvad er det, der er så fascinerende ved Led Zeppelins musik?

- Tja, det er svært at sætte ord på. LZ's musik er intuitiv - mærkelig magisk - taler til noget dybt inde - en samlet energi, der rammer fysisk. Først og fremmest er det rendyrket maskulin musik! Man kan ikke komme udenom det sexede element, det ligger både i teksterne og musikken. Way back var der anmeldere, der ligefrem kaldte det for pik-rock, griner Alex.
- Vi har et meget alsidigt publikum, fra de helt unge til ægteparret i 50-erne. Det er ret sjovt at se, hvad der sker med folk foran scenen, og hvordan en pæn, moden frue i andet sæt pludselig kan kaste sig ud i at spille luftguitar!

Alex agerer nydelig frue, der pludselig får sving i kroppen og rock i armene. I det samme kommer datteren og veninden højrøstet ind med røde kinder. Pigerne snakker ivrigt, og mens kaffen summer og latte'en bliver skummet, får pigerne Alex' opmærksomhed og nærvær. Jeg hører ikke, hvad de siger, men den kærlige stemning er ikke til at tage fejl af. Datteren kommer med kaffen og advarer mig: "Det smager altså meget bedre, når min mor laver den!" Pigerne damper af igen, jeg smager på kaffen og komplimenterer - kaffen fejler ikke noget.

Tænker du/I nogensinde på, at den høje musik kan skade publikums ører?

- Hvis jeg skal være ærlig - nej, så tænker jeg ikke på det. Jo, man hører selvfølgelig om kolleger, der har fået tinnitus og om høreskader hos unge. Og vi ved jo godt, at man skal være opmærksom på, hvad man udsætter ørerne for. Men det er også mit indtryk, at publikum i dag selv ta'r deres forholdsregler. Jeg ser flere og flere unge bruge ørepropper og høreværn, og spiller vi på festivaller, ser vi også mange børn med ørepropper. Vi går da op i, at LZJ skal lyde godt, men overlader det ellers til lydmanden. Musikken skal altså kunne mærkes fysisk, det er hele essensen af rockmusikken. Men jeg har da også oplevet selv at være til koncert, hvor det har været smertende højt - hvor det har været helt ude i hampen! Sådan skal det selvfølgelig ikke være. Omvendt er jeg meget bevidst om hørelsen - jeg lever jo af mine ører og er desuden meget interesseret i produktion af musik. Jeg tænker også, at nu har jeg spillet i så mange år, sidder med hovedtelefoner i mange timer hver dag, og jeg har aldrig haft problemer eller tinnitus. Så jeg tror, mine ører er robuste. Blind eller døv - de fleste synes, det ville være forfærdeligt at blive blind. For mig ville det være langt værre at miste hørelsen. Jeg elsker en god samtale, den menneskelige kontakt, og - ja, det ville i den grad ramme mig hårdt. Så jeg kan virkelig godt forstå, det må være et handicap ikke at kunne høre.

Hvilken musik optager dig mest i dag?

- Jeg holder af mange forskellige stilarter. Og det er også ret forskelligt, hvad jeg præsenterer lytterne for i radioen. Da vi to mødte hinanden - sjovt nok er Witch Cross' musik netop ved at blive genudsendt - var jeg meget engageret i heavy-scenen, men det er mange år siden. I dag er det den akustiske guitar og sangen, der optager mig mest. Det har det sådan set altid været - jeg elsker gode ord og harmonier, en god historie, noget der rører ved én. Ja, jeg er en sucker efter en god sang! Jeg har også et projekt med Ivan Pedersen - Sing-Sing-sing - og det er noget helt andet end larmende rock. Omvendt må det ikke være for pænt - hverken lydæssigt eller

i sit udtryk. Det må gerne ha lidt 'kant' – irritere, drille lidt på en eller anden måde. De senere år er jeg også begyndt at interessere mig for at fotografere, mest mennesker og portrætter. Her er det ret interessant, hvordan mennesker ser sig selv og hvor stor forskel, der kan være på opfattelsen – hvordan mennesker kan ha' et helt skævt billede af sig selv. Rigtig mange dyrker perfektionismen, både i det ydre og det indre. Men ingen er perfekt – og godt det samme. Det perfekte er uinteressant, uanset om det handler om mennesker, musik, musikproduktion eller fotografier.

Hvad er din baggrund - hvordan har din opvækst været?

- Jeg er efternøler og havde for så vidt en tryk barndom med både en mor og far. Men jeg savnede anerkendelse fra min far. Han var en 'håndens mand' – og jeg blev ikke det, han havde ønsket sig. Jeg kan godt mærke, at anerkendelse er vigtigt for mig, at jeg har gået efter anerkendelse. Det har jeg også fået, har jo beskæftiget mig med jobs, hvor folk klapper.

Du har være meget åben omkring din overvægt og din beslutning om at tabe dig. Har du været overvægtig hele livet?

- Jeg var også tyk som barn, men min styrke har nok været, at jeg ikke har ladet det betyde noget - og at jeg ikke blev mobbet. Jeg gjorde mig umage med at være en god kammerat og en flink fyr – og det har jeg været god til – så at jeg var stor, har ikke haft nogen betydning. Heller ikke i forhold til kærester. Problemerne kom først i takt med, det blev værre – og ja, at jeg bare har ladet stå til. Spiste løs uden tanke for konsekvenserne. Og blev større og større.

Hvad fik dig til at ta' beslutningen om at gøre noget ved det?

- Det mest ydmygende – ja, den totale ydmygelse – er det punkt, hvor du ikke mere kan vaske dig selv i røven. Der havde også været andre advarselslamper, der begyndte at blinke: Ikke at kunne gøre noget fysisk, lukke sikkerhedsbæltet i et fly, rejse sig fra gulvet. Alt for små cafestole alle vegne - og en ulidelig smerte, hvis jeg kom til at hvile på mine knæ. Ja, det ER virkelig et handicap at være så stor, som jeg var blevet. Så jeg kunne jo regne ud, at jeg måtte gøre noget. Ellers ville jeg simpelthen dø!

For 14 år siden fik jeg en hjerteoperation - en medfødt fejl, der var blevet værre. Da lægen bagefter sagde, at nu var jeg rask, var det som at få en ekstra billet, en ekstra tur mere. Det forpligter – og nu var det mig selv, der skulle gøre noget. Så det var både en erkendelse og en stærk følelse: Jeg er sgu ikke færdig endnu, der er mere til mig, jeg vil leve! Så jeg fandt en lægepsykolog, som fik mig i gang – og som jeg stadig snakker med. Jeg skulle jo i gang med noget nyt, som jeg ikke havde prøvet før: At arbejde med hovedet! Grundlæggende kan jeg rigtig godt li' mennesker, elsker en god snak, at blive berørt på den ene eller anden måde. Jeg er nok det, man kan kalde et samtalemenneske – og det nyder jeg godt af på mange måder.

Mørket har sænket sig for længst. Det er svært at forlade det store, hyggelige samtalekøkken, og jeg skal tilbage til København til et møde. Aftensmad når jeg ikke, så på falderæbet tiltusker jeg mig en ostemad. Alex bevæger sig adræt rundt i køkkenet – fluevægt vil være meget langt fra sandheden, men det helt uformelige er forsvundet. Tilbage står en stadig lige charmerende drengerøv, en god portion erfaringer rigere og med gnisten og livslysten i lys lue.